

han gjorde gældende, hvad han er særlig skikket til, at Bestemmelserne i dette Lovforslag ikke virkede rationelt, saaledes at man kom til Urimeligheder. Der vil selvfølgelig ikke være noget til Hinder for, at Overvejelser paa dette Punkt om mulige Forandringer vil kunne finde Sted, thi hvis Lovforslaget virkelig virker irrationelt, hvis Præmierne for Ulykkesforsikring er saa vidt forskellige, at en simpel Paa-ligning af 50 pCt. for alle Præmier vilde være urimelig, maa man naturligvis se at finde andre Udveje, og jeg er ganske paa det rene med, at det forholdsvis let vil kunne lade sig gøre at finde en anden Beregningsmaade, der fremkalder det samme Bidrag for Arbejdsgiverne uden at virke irrationelt. Paa det Punkt vil der selvfølgelig intet være til Hinder for en velvillig Overvejelse ogsaa fra min Side for muligt at finde et bedre Beregningsgrundlag, hvis det foreslaaede virkelig ikke er forsvarligt eller praktisk.

Overfor det ærede Medlems Bemærkning om Aldergrænsen skal jeg indskrænke mig til at sige, at jeg med Hensyn til Lovforslaget om Invalidere har været henvist til at bygge det op sammen med det foreliggende Lovforslag om Aldersrente. I Lovforslaget om Aldersrente har man efter min Mening taget betydeligt Hensyn til den Opfattelse, som det ærede 23de Medlem for Hovedstaden gjorde gældende, idet man har aabnet Adgang til stigende Understøttelse for dem, der venter med at kræve deres Penge til et senere Tidspunkt end det 60de Aar. Dermed har man ligesom antydnet, at der maaske kan være lidt Rimelighed i ikke absolut at regne med 60 Aars Grænsen som den evigt bestaaende og absolutte, idet Folk i mange Tilfælde vil være i Stand til at arbejde længere, hvilket man da paaskønner i Form af nogle Kroner mere i Aldersrente, end der ellers var tiltænkt dem.

I øvrigt holder jeg for, at den store Forandring, der her er Tale om med Hensyn til Levedygtigheden, utvivlsomt kun gælder for visse Kredse i Samfundet, det er vist endnu kun i ringere Grad Arbejderne, der er kommet til at nyde godt af denne Udvikling. Naturligvis kan man ogsaa træffe Arbejdere, der i 60 Aars Alderen ikke er Invalidere eller alderssvækkede, men paa den anden Side træffer man en uhyre Mængde, som allerede paa et tidligere Tidspunkt er stærkt nedbrudte af den Virksomhed, de har maattet udøve i mange Aar, og de økonomiske Forhold,

de har levet under. Jeg erindrer i alt Fald fra den Tid, jeg var Medlem af Kommissionen angaaende Alderdomsspørgsmaalet, at jeg da med Medvirkning af Københavns Magistrat lod foretage en Undersøgelse af et vist Antal Personer, der meldte sig til Alderdomsunderstøttelse i Løbet af en vis Periode. Vi kom til det Resultat, at den langt overvejende Del af disse Personer i 60 Aars Alderen var behæftede med en hel Række Sygdomme, en eller flere, som viste, at de i Virkeligheden var uskikket til selvstændigt at varetage deres egen Forsørgelse. Disse Sygdomme viste, i hvilken Grad Arbejdet nedbryder Folk i en tidlig Alder. Selv om de ikke var fuldkommen ødelagte, var der alligevel saa meget, der talte for, at de maatte støttes allerede fra det 60de Aar, at Paastanden om, at det ikke var paakrævet, stærkt blev tilbagevist ved den Undersøgelse, jeg her fik foretaget. Om der siden da — jeg tror, det var i 1910—12, at denne Undersøgelse fandt Sted — skulde være sket en saa kolossal Udvikling, tillader jeg mig at bemærke for Arbejderbefolkningens Vedkommende. Vil man paa Aldersrentelovforslaget foretage Ændringer paa dette Omraade, maa Invalidelovforslaget ændres paa tilsvarende Maade, men jeg tror, som sagt, fremdeles, at man maa holde sig til 60 Aars Grænsen som den, hvor Muligheden for at opnaa Hjælp er til Stede, medens jeg fuldt billiger den Udvikling, der er antydnet i Aldersrentelovforslaget, de Bestemmelser, som gaar ud paa at opfordre og anspore Folk til, hvis de har Evner og Kræfter dertil, at vente nogle Aar udover det 60de med at foretage Henvendelser om Hjælp.

De Spørgsmaal, det ærede 3die Medlem for Odense Amt (Henningsen) rettede til mig om Børn, der er invalide, har jeg med det forudgaaende besvaret. Med Hensyn til dette ærede Medlems Bemærkning om Lovforslagets § 10, hvor han mente, at der var anvendt fejle Betegnelser, maa jeg sige, at det naturligvis altid kan være Tvivl underkastet, om man skal anvende den foreslaaede Form for Deling mellem Landsdelene, Hovedstaden, Købstæderne og Landkommuner, eller man hellere skal skelne mellem almindelige Landkommuner og Landkommuner med købstadmæssig Bebyggelse. Det er muligt, dette sidste er rigtigt, det kan man for mig meget gerne overveje, og der skal ikke blive Vanskelighed ved at naa til Enighed derom, det Punkt kan fornuftigvis ikke være afgørende.